

Miguel Campoy: ¿El final d'un líder sindical?

Passió i mort de Miguel Campoy

«Jo ja ho vaig dir», comentava l'altre dia un alt càrrec socialista, «que Campoy moriria d'aquesta mort: eixint d'una assemblea en què demanarien el seu cap». El capítol es referia, és clar, a la mort de Campoy com a líder. I si no ha arribat ja, sembla que s'acosta.

Sempre s'ha dit que qui sembla vents recull tempesta. I el bo i cert és que la dinàmica assembleària posada en marxa a Sagunt pel comitè d'empresa es resistí a ser frenada. Pugué ser-ho finalment. I els qui posaren el peu al fre foren

Manual MUÑOZ

Campoy, amb el sector oficial de CCOO —el més acostat al PCPV— i la UGT, que va fer costat a la signatura dels acords amb la direcció de l'INI per a tancar la capçalera.

Aquests acords foren aprovats en referèndum, com tothom recorda, un 10 d'abril del present i orwellià 1984. Però hi hagué una forta oposició; els *pro-soviètics* de CCOO —el grup més proper al PC d'Ignacio Gallego— junt amb altres sectors a l'esquerra del PCE, propugnaren el vot negatiu i aconseguiren 1.033 vots enfront dels 2.157 favorables als acords.

Tot quedà en calma a Sagunt i, la unitat de la lluita, feta miquetes, especialment per l'abandó, primerament, de les assemblees multitudinàries, que es van passar a realitzar només amb la presència de treballadors en la fàbrica, i, posteriorment, per la marginació dels eventuals en la votació del referèndum.

La tempesta evidentment no va créixer aleshores. Però amenaça a aparèixer ara i soterrar, en primer lloc, Campoy, amb tot el comitè d'empresa al darrere.

El triomf dels *pro-soviètics* en les assemblees de la setmana passada —onze hores d'assemblees en tres dies, amb algunes intervencions de quasi una hora, com la de Vicente Madrid— ha acabat per arrabassar al comitè la direcció d'una possible lluita contra l'expedient de regulació de les col·locacions tramitat per la direcció.

Ara la dinàmica en marxa és contra els acords, encara que resulta difícil d'imaginar que pugua recompondre la tan desfeta unitat i que hi haja possibilitats d'oposar-se al tancament del forn alt número 3 i de l'aceria, previst per al dia 1.

Campoy ha aguantat, fermament, duríssimes intervencions. Amb la seua inexpressiva faç d'*home de gel* s'ha mantingut impassible, no solament davant les acusacions de traïció, sinó davant l'enorme suplici que suposa haver de suportar intervencions de 40 i 50 minuts, l'una darrera l'altra.

Els *pro-soviètics* han criticat amb duresa i han aconseguit que l'assemblea de treballadors d'AHM canvie (¡sense tornar a votar!) la decisió inicial aprovada dimarts de la setmana passada d'anar a una vaga

de 24 hores com a protesta contra l'expedient.

¿Com ens podem mobilitzar contra l'expedient, si allò que havíem d'haver fet era no signar els acords? diuen els *pro-soviètics*. Vosaltres vau vendre la lluita d'un poble contra el tancament de la capçalera —acusen el comitè—; no intenteu ara rentar-vos la cara protestant contra un expedient de regulació de col·locacions o una manca de seguiment en els llocs de treball alternatius.

I Miguel Campoy veu com se li acosta la corona d'espines i el camí del calvari —sindical, és clar—, amb impassibilitat total i fent declaracions del tipus que els resultats de l'assemblea no signifiquen que el comitè d'empresa haja de dimitir.

Miguel Campoy no s'ha estat durant els darrers dies d'afirmar, per exemple, que el forn número 2 es trobava en *banking* —encés, però sense produir— des de l'abril passat i que es podia tornar a engegar en qualsevol moment. No solament és mentida sinó que, a més, Campoy ho sabia i ha intentat enganyar la direcció del seu sindicat, la qual, de bona fe, difongué l'espècie.

L'*home de gel* comença a fondre's i en el Port de Sagunt creix la confusió. La gran incògnita és què volen fer els *crítics* de CCOO. ¿Mobilitzar de nou contra els acords? Sembla difícil que pugua recompondre's la unitat.

Davant les posicions del comitè i la signatura dels acords hi ha només frustració i descontent. I, mentrestant, Campoy i els seus esperen la mà del somrient Mateu de Ros, el flamant successor de Lucia, perquè els traga del clot on s'han ficat.